

Азъ съ очитѣ си я видѣхъ бѣла такава, бѣла. Ще я видишъ и ти. Да даде Господъ да я видишъ, чедо, да оздравѣешъ . . . я, млада си. Ще я видишъ, азъ ти казвамъ, че ще я видишъ . . . и ще оздравѣешъ, чедо, не бой се . . .

Майката стисна очи и заплака. Високиятъ, едъръ селянинъ се закашля, хвана коня за юздитѣ и го поведе.

— Хайде съ здраве! — викаше следъ тѣхъ Моканина. — Близо е селото. Все по теля, все по теля!

Той дълго стоя на шосето и гледа подиръ каруцата. Гледаше майката съ черния ѝ чумберъ, момичето легнало до нея, високия селянинъ, който крачеше прегърбенъ и водѣше малкото конче, а надъ тѣхъ, между всѣки два телеграфни стълба лястовичкитѣ се разхвърчаваха, после пакъ се връщаха и кацаха на жицата.

Замисленъ, Моканина се завърна при овцетѣ си и се залови отново за царвулитѣ, които правѣше отъ нещавена конска кожа. „Бѣла лястовичка, — мислѣше си той. — Има ли я?“ Но нѣщо го подпираше въ гърдитѣ, мжчеше го. И, като пусна шилото и погледна къмъ небето, той извика:

— Боже, колко мжка има на тоя свѣтъ, Боже! И пакъ се загледа къмъ каруцата.

